

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 352/2019-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. novembra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Poľnohospodárskeho družstva Strekov, Hlavná 55, Strekov, IČO 00587184, právne zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Nagyom, Kukučínova 8, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 15 S 11/2017-136 z 11. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Poľnohospodárskeho družstva Strekov o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2018 doručená ústavná sťažnosť Poľnohospodárskeho družstva Strekov, Hlavná 55, Strekov, IČO 00587184 (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného

práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 S 11/2017-136 z 11. decembra 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok/napadnuté rozhodnutie“). Ústavná sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 24. októbra 2019.

2. Ako z podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, Daňový úrad Nitra (ďalej len „správca dane“) vykonal u sťažovateľa daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie august 2011. Na základe výsledkov z tejto daňovej kontroly správca dane rozhodnutím z 29. apríla 2016 vyrubil sťažovateľovi rozdiel na DPH v sume 7 787,20 €. O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím z 11. júla 2017 tak, že rozhodnutie správcu dane zrušilo a vec vrátilo na ďalšie konanie.

Správca dane v poradí druhým rozhodnutím z 3. januára 2017 sťažovateľovi vyrubil rozdiel na DPH v rovnakej sume ako v pôvodnom konaní. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie z 24. januára 2017. O podanom riadnom opravnom prostriedku rozhodol žalovaný rozhodnutím z 23. júla 2017 tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane.

Sťažovateľ sa žalobou podanou na krajskom súde domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré žiadal zrušiť. Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa.

3. Sťažovateľ je toho názoru, že pred podaním ústavnej sťažnosti vyčerpal všetky zákonom poskytované opravné prostriedky. Svojou ústavnou sťažnosťou sa domáha ochrany svojich označených práv, ktoré mali byť porušené napadnutým rozsudkom krajského súdu, a je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ako aj rozhodnutie a konanie správcu dane je v rozpore s príslušnými daňovými predpismi.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej uviedol: *„Konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia sťažovateľ podrobne rozpisal vo svojom písomnom odvolaní zo dňa 17.05.2016, ktoré podal proti Rozhodnutiu Daňového úradu Nitra, pobočka Nové Zámky č. 103035799/2016 zo dňa 29.04.2016 a v písomnom odvolaní zo dňa 24.01.2017, ktoré*

podal proti Rozhodnutiu Daňového úradu Nitra, pobočka Nové Zámky č. 100013578/2017 zo dňa 03.01.2017 a v celom rozsahu sa pridržiava obsahu týchto odvolaní, hlavne poukazuje na to, že správca dane nevykonal dostatočné dokazovanie, nedostatočne zistil skutočnosti majúce vplyv na správne určenie daňovej povinnosti sťažovateľa, zadovážené dôkazy nesprávne vyhodnotil a z toho dôvodu nesprávne rozhodol.

... Ďalej správca dane nevykonal dostatočné dokazovanie, keď nevypočul svedka... V tejto súvislosti žalobca poukazuje na ust. § 135 ods. 1 Obchodného zákonníka...

Sťažovateľ nesúhlasí s tvrdením porušovateľa, ktoré uvádza v bode 31. rozsudku, že nespolupracoval a nebol súčinný so správcom dane, nakoľko vždy postupoval v zmysle pokynov správcu dane, predkladal písomné vyjadrenia a jemu dostupné listinné dôkazy a takisto navrhoval vykonanie dôkazov. Porušovateľ neuvádza konkrétne ktoré požadované doklady a informácie mal sťažovateľ poskytnúť.“

4. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo Poľnohospodárskeho družstva Strekov, sídlo:.. podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/11/2017-136 zo dňa 11.12.2018, ktorým bola správna žaloba zamietnutá, porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/11/2017- 136 zo dňa 11.12.2018, ktorým bola správna žaloba zamietnutá zrušuje a vracia súdu na ďalšie konanie.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

III.

10. Ako to z petitu ústavnej sťažnosti zjavne vyplýva, sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, odôvodňujúc tým, že je nezákonný.

11. Ústavný súd nie je súčasťou všeobecných súdov a pojmovým znakom ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita, lebo nepredstavuje klasický riadny ani mimoriadny opravný prostriedok proti rozhodnutiam označených všeobecných súdov. Ide o prostriedok výhradne určený pre prípad, keď sa sťažovateľ domnieva, že v predchádzajúcom konaní boli porušené (iba) jeho práva zaručené bežnými zákonmi, ale len ústavne zaručené základné práva. Je preto celkom legitímne a logické, že ústavná sťažnosť môže byť podaná až po vyčerpaní všetkých ostatných právnych prostriedkov určených na ochranu sťažovateľových práv, t. j. musí nastať situácia, keď sa ochrany práv už nemožno domáhať iným zákonným spôsobom.

12. Ústavná sťažnosť teda nie je právnym prostriedkom slúžiacim na zjednodušenie alebo obídenie osobitne stanoveného postupu tak, ako to posudzuje sťažovateľ v tejto ústavnej sťažnosti.

13. Pokiaľ právny predpis [v danom prípade zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“)] stanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci (tu kasačný súd v zmysle § 438 a nasl. SSP), bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu subsidiarity, pokiaľ by iný orgán (tu ústavný súd) o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu, teda Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, na realizáciu jeho právomoci. Všetky tieto hľadiská je preto potrebné reflektovať pri aplikácii a interpretácii príslušných inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a právomocí ústavného súdu na jej prijatie a meritórne posúdenie.

14. Z § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavná sťažnosť môže zásadne smerovať len proti rozhodnutiam „konečným“, t. j. rozhodnutiam o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon poskytuje na ochranu práva; tu ide o rozhodnutie, ktorým sa konanie pred správny súdom končí, a tým je rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o kasačnej sťažnosti proti právoplatnému rozsudku krajského súdu.

15. Nevyžitie zákonnej možnosti podať kasačnú sťažnosť nemožno preto nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Túto možnosť sťažovateľ v tomto prípade mal a sám v ústavnej sťažnosti pripustil, že nevyužil možnosť domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom kasačnej sťažnosti.

16. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy a zo zákona o ústavnom súde zjavne vyplýva, že pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne (i mimoriadne) opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

17. Sťažovateľ aj napriek tomu možnosť podania kasačnej sťažnosti proti ústavnou sťažnosťou napadnutému rozsudku krajského súdu nevyužil, preto ústavnému súdu nezostalo iné riešenie, než jeho ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre neprípustnosť.

18. Ústavný súd už len pre úplnosť dodáva, že jeho pozornosti neušla ani skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľa v texte ústavnej sťažnosti opakovane poukazuje na znenie už neplatného a neúčinného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Ústavný súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti

právnemu zástupcovi sťažovateľa, že od 1. marca 2019 sa konanie pred ústavným súdom spravuje novou právnou úpravou – zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu